

JAZZFLITS NUMMER 413

12 FEBRUARI 2024

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

4 **JAZZ OP DE PLAAT**

Federico Calcagno, Jo Didderen,
Gerald Cannon, Angelo Verploegen,
Jasper Somsen, Meinrad Kneer e.a.

10 **JAZZ OP HET PODIUM**

Ambrose Akinmusire, Cantorrias.

EN VERDER (ONDER MEER):

16 How high the moon (R. Bergamin)

18 Dave Brubeck in A'dam (H v Eeden)

20 Jazz in beeld (Marcel Schikhof)

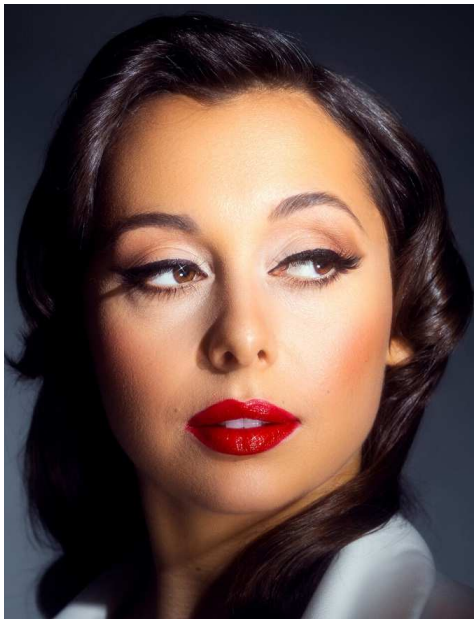
21 Europe Jazz Media Chart februari

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 414 KOMT 26 FEBRUARI UIT

BERICHTEN

Veronica Swift, dochter van pianist Hod O'Brien, zingt tijdens het North Sea Jazz Festival 2024. (Foto: Matt Baker)

Redman, Scofield en McLorin Salvant op komend North Sea Jazz Festival

Eind januari maakte de organisatie van het North Sea Jazz Festival 62 namen uit het programma van de komende editie bekend. Onder anderen de saxofonist Joshua Redman en zangeres Cecil McLorin Salvant komen naar Rotterdam. Ook zal gitarist John Scofield samen met bassist Dave Holland van de partij zijn. Het festival presenteert een aantal speciale jazzprojecten. Zoals het nieuwe kwartet van tenorsaxofonist Chris Potter, pianist Brad Mehldau, bassist John Patitucci en drummer Johnathan Blake. [vervolg in de rechterkolom...](#)

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

JAZZKANAAL CONCERTZENDER START 1 APRIL

World of Jazz, het nieuwe kanaal van de Concertzender, start op 1 april met uitzenden. De klok rond zal vanaf die dag jazz en wereldmuziek te horen zijn. Overdag wordt non-stop gedraaid: 'van New Orleans tot nu, van tango tot mambo, van smooth tot impro, van Afrikaanse jazz tot latin', aldus een persbericht. World of Jazz is via internet te beluisteren en mogelijk op termijn in de ether via DAB+.

Op World of Jazz zullen niet alleen platen worden gedraaid. Ook zal muziek uit de archieven van de Concertzender zelf, het Nederlands Jazz Archief, het North Sea Jazz Festival en omroepen als VPRO, NTR en Wereldomroep te horen zijn. Tevens komt in programma's de actualiteit aan bod met interviews, recente concertopnamen, nieuwe releases, nieuws over festivals en ontwikkelingen in de wereld van de jazz en de wereldmuziek. De nadruk ligt daarbij op Nederland. World of Jazz wordt een zusje van de Concertzender. Die blijft naast klassiek, gewoon de bestaande jazz en wereldmuziekprogrammering bieden, zo wordt gemeld op de website. Om de kosten van World of Jazz te kunnen betalen is de Concertzender een inzamelingsactie op voordekunst.nl gestart. Verder hoopt het op ondersteuning door de NPO en geld van de rijksoverheid.

Meer info: <https://www.voordekunst.nl/projecten/>

vervolg linkerkolom North Sea Jazz Festival 2024

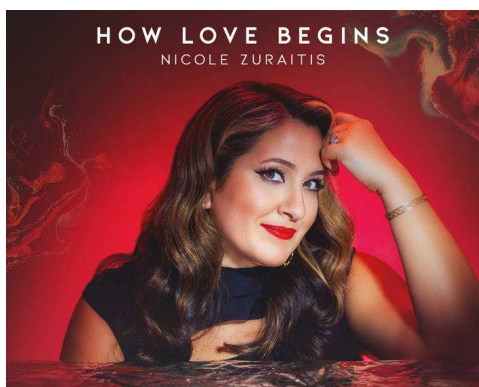
En het project Something Else! met Vincent Herring, Binker Golding, Jeremy Pelt, David Kikoski, Paul Bollenback, Essiet Essiet en Lewis Nash. De Cubaanse pianist en componist Chucho Valdés viert de vijftigste verjaardag van zijn Afro-Cubaanse jazzgezelschap Irakere. Pianist Shai Maestro treedt op met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Nog een greep uit de lijst met optredende artiesten: **Veronica Swift**, Avishai Cohen Bande Iroko, corto.alto, Henri Texier, Kurt Rosenwinkel, Myra Melford, Sanem Kalfa Miraculous Layers, Ibrahim Maa-louf, Joel Ross, Maite Hontelé's NJJO Goes Mambo, Candy Dulfer, Darcy James Argue's Secret Society, Dave Douglas Gifts Quintet ft. James Brandon Lewis, Sylvie Courvoisier Chimaera en Walter Smith III. Voor popliefhebbers zijn er onder anderen Sting en Anouk. Zij treedt op met het Metropole Orkest. Het NN North Sea Jazz Festival vindt plaats op 12, 13 en 14 juli in Rotterdam Ahoy.

Geen Grammy Award voor het Metropole Orkest

Het Metropole Orkest heeft bij de uitreiking van de Grammy Awards op 4 februari in Los Angeles twee keer achter het net gevestigd. Zowel het genomineerde album 'Olympians' (Vince Mendoza & Metropole Orkest; nominatie in de categorie 'Best Large Jazz Ensemble Album') als het stuk 'Com Que Voz' (van het album 'Maria Mendes Featuring John Beasley & Metropole Orkest'; nominatie in de categorie 'Best Arrangement, Instruments and Vocals') viel buiten de prijzen. De volgende jazzalbums kregen wel een Grammy Award 2024:

Best Large Jazz Ensemble Album

The Count Basie Orchestra onder leiding van Scotty Barnhart, album 'Basie Swings The Blues'

Best Jazz Vocal Album

Nicole Zuraitis, album 'How Love Begins'

Best Jazz Instrumental Album

Billy Childs, album 'The Winds Of Change'

Best Latin Jazz Album

Miguel Zenón & Luis Perdomo, album 'El Arte Del Bolero Vol. 2'

Best Alternative Jazz Album

Meshell Ndegeocello, album 'The Omnichord Real Book'

De Grammy Awards worden jaarlijks in Los Angeles uitgereikt door de National Academy of Recording Arts and Sciences. De jury maakt een keus uit het platenaanbod van het afgelopen jaar.

Billy Cobham krijgt German Jazz Trophy 2024

Drummer Billy Cobham krijgt de German Jazz Trophy 2024. Aan deze oeuvreprijs is een bedrag van 15.000 euro verbonden. Cobham ontvangt zijn trofee op 18 juli in Stuttgart. De prijs wordt sinds 2001 jaarlijks uitgereikt. Eerdere winnaars waren onder anderen trombonist Steve Turré, pianist Paul Kuhn, zangeres DeeDee Bridgewater, saxofonist Klaus Doldinger en orkestleider Carla Bley.

DOEK VALT VOOR ZOMERJAZZFIETSTOUR

Na 38 edities valt het doek voor de jaarlijkse ZomerJazz-FietsTour in het Groningse Reitdiepdal. Het lukt het bestuur niet om nieuwe bestuursleden te vinden. Bovendien worden de eisen die geldgevers stellen met het jaar strenger. Zondag 31 augustus 2024 is de laatste editie.

De bestuursleden van de FietsTour (ZJFT) zoeken al jaren naar opvolgers. "De gekken zijn op, helaas. We vragen nogal wat. Er gaat gewoon heel veel vrije tijd in zitten", vertelt voorzitter Niels Smit Duyzentkunst op de festivalwebsite. Verder is de financiering steeds problematischer geworden. Om blijvend in aanmerking te komen voor subsidie zou de ZJFT moeten groeien, of juist moeten krimpen. Zakelijk leider Jo Willems: "Natuurlijk, je kan ook minder een beroep doen op fondsen, maar dat zou betekenen dat de prijs van het toegangskaartje vele malen over de kop moet. Dan wordt het een elitair feestje. Dat willen we niet." Programmeur Marcel Roelofs is van zins om te eindigen met een treurmars; een mars waarop alle muzikanten kunnen improviseren.

Thelonious Monk, Howard McGhee, Roy Eldridge en Teddy Hill (vlnr) in 1947 voor Minton's Playhouse. (Foto: W.P. Gottlieb)

Weer jazz in Minton's Playhouse (New York)

Er is weer jazz te horen in Minton's Playhouse in Harlem (206 W. 118th St.). Van donderdag tot en met zondag zijn er twee 'diner sets' (om 19.00 en 21.00 uur) en een 'late-night jazzjam' (23.00 uur). Een en ander wordt mede mogelijk gemaakt door Harlem Late Night Jazz, Inc, een non-profitorganisatie die zich toelegt op het behoud van de muzikale erfenis van Harlem. Aan de jamsessies zal leiding worden gegeven door ervaren musici als saxofonist Patience Higgins en drummer Ronnie Burrage. Het New Yorkse Minton's Playhouse opende in 1938 en is de plek waar de bebop werd geboren. Begin jaren veertig waren Thelonious Monk, Bud Powell, Charlie Christian, Charlie Parker, Dizzy Gillespie en Kenny Clarke er kind aan huis.

Meer info: www.mintonsnyc.com

Hnita Jazz Club heeft eigen bigband

Op zondag 11 februari heeft de gloednieuwe Hnita Big Band voor het eerst van zich laten horen. Onder leiding van Dree Peremans zijn in dit 'huisorkest' van de Hnita Jazz Club (Heist-op-den-Berg) een aantal ervaren krachten uit de Belgische jazzscene samengebracht met aanstormend talent. Onder anderen saxofonist Dieter Vaganée, trombonist Dree Peremans, de trompettisten Serge Plume en Carlo Nardozza, pianist Ewout Pierreux en drummer Toni Vitacolonna bemensen het orkest. Elke tweede zondag van de maand wordt er in de club gerepeteerd en wordt een uitvoering gegeven. Bij de première stond het werk van componist-arrangeur Bob Mintzer centraal.

Museum verwerft Bird-memorabilia uit nalatenschap Charlie Watts

Het New Yorkse Jazz Loft Museum heeft ruim vijftig Charlie Parker-memorabilia uit de nalatenschap van Rolling Stones-drummer Charlie Watts verworven. Watts was een groot bewonderaar van de altsaxofonist en bezat de grootste particuliere Parker-verzameling ter wereld. Onder het motto 'Bring Bird Home' werden de stukken uit Watts verzameling gekocht op een veiling bij Christie. Via een crowdfundingactie had The Jazz Loft daar een kleine 10.000 dollar voor beschikbaar. Het museum is nu onder meer een aantal Parker-acetaten, een gepersonaliseerde instrumentenkoffer, een vakbondskaart en Birdland-contracten rijker. Veel van de nieuwe aanwinsten worden momenteel geëxposeerd. De tentoonstelling wordt begeleid door diverse concerten met Parkers muziek. Verder wordt de film 'Bird' van regisseur Clint Eastwood gedraaid, waarin Parkers levensloop wordt gevolgd. In april is er nog een uitvoering van 'Charlie Parker With Strings' door de saxofonisten Chris Donohue en Dayna Stephens.

Meer info: www.thejazzloft.org

VRAAG EN AANBOD

Heeft u als lezer iets in de aanbieding of zoekt u iets op jazzgebied, meldt u dat dan bij ons. Maar ook als u een vraag heeft, of bijvoorbeeld op zoek bent naar de naam van een muzikant op een foto, kunt u met ons contact opnemen. Alles mag. Wij gooien het via deze rubriek 'vraag en aanbod' dan zagezegd in de groep, en, zoals u van Jazzflits gewend bent, geheel kosteloos. Aarzel niet! Ons e-mailadres is jazzflits@gmail.com.

Op de valreep konden we in ons vorige nummer de uitslag van Keep an Eye The Records 2024 op de voorpagina meenemen. De winnaars waren het Anaphora Trio, Nausyqa en Michael Murray's Colourfield. Ze ontvangen onder meer ieder 10.000 euro om een album te maken. Dat wordt volgend jaar januari tijdens Keep an Eye The Records 2025 gepresenteerd. Plek voor een foto was er in Jazzflits 412 niet meer. Die publiceren we nu. U ziet de drie winnende bands. Vijfde van links staat pianist Filippo Deorsola (leider van het Anaphora Trio), zesde van links saxofonist Miguel Valente (leider van Nausyqa) en tweede van rechts saxofonist Michael Murray. (Foto: Jaap Kroon)

Suzan Veneman. (Foto: Paulus van Dorsten)

Jong JOC 2024 in de maak

Van 29 maart tot 1 april organiseert het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) een muzikale training voor jonge muzikanten van 12 tot 18 jaar. Het vierdaagse programma in Akoesticum in Ede omvat repeteren, jamsessies en masterclasses. Het geheel staat onder leiding van JOC-trompettiste en componiste **Suzan Veneman**. Musici van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw verzorgen de masterclasses. De deelnemers gaan na de vierdaagse verder als de 2024-editie van het leerorkest Jong JOC. Dat orkest zal verschillende optredens in het land geven.

JAZZ OP DE PLAAT

FEDERICO CALCAGNO OCTET
Mundus Inversus
 Habitable Records

De competitie The Records van de Keep an Eye Foundation heeft al heel wat fraaie albums opgeleverd. 'Mundus Inversus', het debuutalbum van het Octet van Federico Calcagno, dat vorige maand werd gepresenteerd, is weer een parel aan de kroon. De Italiaanse (bas)klarinetist, die zijn tijd verdeelt tussen Milaan en Amsterdam, heeft pittige composities geschreven voor zijn met zorg samengestelde ensemble. In veel van de stukken vallen de individuele stemmen in elkaar als radertjes in een machine. Daarbij schuift de componist syncopen, oneven maatsoorten en tempo- maatwisselingen niet. Dat zou makkelijk kunnen leiden tot cerebrale complexiteit, maar dat doet het dus niet, en dat maakt de muziek extra sterk. De balans tussen hoofd en hart doet mij denken aan de muziek van Dr. Nerve, de band van gitarist Nick Didkovsky uit begin jaren negentig. Calcagno biedt zijn muzikanten ook ruimte voor improvisatie, soms in de vorm van soloruimte met harmonisch materiaal, soms als open klankexploraties. De spannende opening van de suite 'The hanged man: Paralysis' is er een goed voorbeeld van. Om het geheel af te maken, blijkt Calcagno ook een goede pen te hebben in het schrijven van memorabele melodieën, zoals het lyrische cellothema van 'Recovery'. Het zal niet meevallen om een grote band met veelgevraagde muzikanten draaiende te houden, maar ik wens het Federico Calcagno zeker toe, want dit album is het begin van iets moois.

Herman te Loo

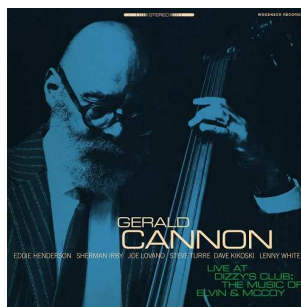
Bezetting:

Nabou Claerhout (trombone),
 Federico Calcagno (klarinet, basklarinet, composities),
 José Soares (altsax), Paul Sola Masafrets (cello),
 Aleksander Sever (vibrafoon), Adrián Moncada (piano),
 Pedro Ivo Ferreira (bas), Nikos Thessalonikefs (drums).

Beluister het album hier:
<http://tinyurl.com/ywkcawpn>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

GERALD CANNON
Live At Dizzy's/The Music Of Elvin & McCoy
 Woodneck Music

We zijn in New York! Dat hoor je vanaf noot één. Niks geen opwarmen en rustig beginnen. Niks geen 'less is more'. Niks geen beleefd verzoeken of je binnen mag komen. Welnee, de deur wordt ingetrapt en daar zijn de New Yorkers: luid, snel en druk; alles is veel en intens. De muzikanten gaan tot de grens van de zelfkastijding. En dat voor mensen van die leeftijd! Trompettist Eddie Henderson is 83, trombonist Steve Turre 75 en tenorsaxofonist Joe Lovano 71.

De leider, bassist Gerald Cannon, komt net kijken met zijn 65 jaren, maar draait intussen ook al bijna veertig jaar mee in New York. Cannon klinkt als een kanon. Krachtig, onvermoeibaar, rotsvast, ook als een vlot tempo langdurig wordt voortgezet en slagwerker Lenny White (74) enorme tikken uitdeelt die daar dwars tegenin gaan. De weinige ballads komen wat onwerkelijk over.

Cannon droeg dit album op aan twee voormalige werkgevers: drummer Elvin Jones en pianist McCoy Tyner. Die kennen we natuurlijk van het John Coltrane Quartet, maar begonnen later voor zichzelf. Cannon zat veertien jaar bij Tyner en negen jaar bij Jones. Dat hoor je; ieder moment zou de Coltrane van begin jaren zestig kunnen invallen.

In plaats van Coltrane horen we Lovano, die onomwonden laat horen wie zijn inspiratiebron was, die twee nachten in Dizzy's Club. Gelukkig maakt hij er geen marathonsolo's van, want de anderen hebben ook hoognodig nog iets te vertellen. Het lijkt wel een vergadering van een gemeenteraad over een heikel onderwerp. Acht stukken, voor het merendeel afkomstig uit het Jones- dan wel Tyner-repertoire, haalden dit album 'Live At Dizzy's'.

De thema's zijn kort en daarna is het soleren geblazen door alle aanwezigen. Overbodig hieraan toe te voegen dat de senioren zich kranig weren; leeftijdloze, hip uitgedoste 'legends' in de stad die nooit slaapt. Waar niemand ooit moe is en niemand oud wordt. Je zou bijna denken dat ze daar de hele dag allemaal héle sterke koffie drinken. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Eddie Henderson (trompet), Sherman Irby (altsax),
 Joe Lovano (tenorsax), Dave Kikoski (piano),
 Gerald Cannon (bas), Lenny White (drums).

Beluister het album hier:
<http://tinyurl.com/369t4446>

DARIO DORONZO & PIETRO GALLO
Reimagining Aria
Digressione Music

Beluister het album hier:
<http://tinyurl.com/4zufu6k9>

Het muzikale genre opera ontstond in het begin van de zeventiende eeuw in Italië, het tijdperk van de Barok. Diverse componisten schreven opera's en er ontstonden vele aria's: melodieuze solozang met begeleiding, doorgaans met emotionele lading. Een dikke vierhonderd jaar later geeft het Italiaanse duo 'Re-Imagine' een geheel eigen interpretatie aan aria's uit die barokperiode. Samen met componist Daniele Sardone is een jazzbenadering uitgewerkt, te vinden op het album 'Reimagining Aria'. Het duo, bestaande uit bugelspeler Dario Savino Doronzo en pianist Pietro Gallo, richt zich al sinds 2014 op jazzvertolkingen van operamuziek. Er wordt over de hele wereld opgetreden met een op opera gebaseerde vorm van kamermuziekjazz, tot in Carnegie Hall. Eerder brachten ze de cd 'Reimagining Opera' uit (zie daarover Jazzflits 343).

Hoewel Doronzo en Gallo op het album de hoofdrol hebben, is 'Reimagining Aria' een viermans project. Naast componist Sardone is er ook nog klarinettist Gabriele Mirabassi, die in drie stukken meespeelt.

Een achttal aria's uit de Italiaanse Barok bewerkte Sardone voor 'Reimagining Aria'. Zijn bewerkingen wijken af van de gebruikelijke werkwijze bij jazzversies van songs uit The Great American Songbook (de eenvoudige formule waarbij de melodie wordt gespeeld en over het akkoordenschema wordt geïmproviseerd). [vervolg in de rechterkolom...](#)

Sardone pakt het anders en zeer ingrijpend aan. Wat hij doet, is hercomponeren aan de hand van het origineel, waarbij een aria in opeenvolgende fragmenten op verschillende manieren wordt belicht. Een vruchtbare werkwijze die het mogelijk maakt vanuit oud materiaal iets totaal nieuws in het leven te roepen. Het adagium 'gij zult de bedoelingen van de componist letterlijk volgen' wordt terzijde geschoven en het oorspronkelijke materiaal wordt in feite gebruikt als een serie aangereikte bouwstenen.

De eerste aria, 'Intorno all'idol mio' van Antonio Cesti (1623-1669), begint met een a capella bugelsolo, gevolgd door een pianopassage. Na het thema komen er variaties in verschillende tempo's en sferen. Tussen deze variaties wordt het spel steeds even stilgelegd – via 'generale pauzes'. Met dit gestructureerde en afwisselende geheel wordt bereikt dat je blijft luisteren, ook al duurt het stuk negen minuten. Er wordt flink geïmproviseerd, maar dat klinkt nooit zoekend of aftastend; alles klinkt zelfverzekerd.

In 'Sebben, crudele' van Antonio Caldara (1670-1736) wordt het hoofdthema aanvankelijk in langzaam tempo op bugel gespeeld. Later keert het in een snelle tien-achtste maat unisono door de twee blazers terug. Mirabassi speelt vervolgens een virtuoze klarinetsolo.

Ook 'Chi vuole innamorarsi' van Alessandro Scarlatti (1660-1725) is in losse fragmenten opgedeeld, met kleine generale pauzes ertussen, waarbij elk fragment een andere kijk op de aria vertegenwoordigt, met een ander tempo, met een andere maatsoort.

Pianist Gallo voert 'Quella fiamma che m'accende' van Benedetto Marcello (1686-1739) solo uit, met in de introductie een serie langzame arpeggio's. Hij gebruikt flink veel pedaal in de langzame variaties over het thema. Ook hier zijn er weer pauzes tussen de onderdelen.

De aria 'Tu c'hai le penne, amore' van Giulio Caccini (1551-1618) wordt, na een a capella gespeeld intro op bugel, uitgevoerd in zes-kwarts maat, met een syncopisch ritme dat aan een Latin-wals doet denken. Wel prettig, zo'n tempostuk te midden van veel langzaam werk en er volgt boeiend contrapunt tussen de melodielijnen van bugel en piano.

Doronzo speelt met groot gemak en spatzuiver. Alle inzetten op de bugel (ook flugelhorn genoemd - in het Italiaans Flicorno Soprano) klinken direct, zonder piepjes of kraakjes. Zijn geluid is stevig, open en rond, met weinig vibrato. Terwijl klassieke vocalisten de aria's waarschijnlijk met veel vibrato zouden uitvoeren, kiest Doronzo voor een enigszins onderkoelde benadering. De emoties liggen er niet dik bovenop.

Oerdegelijk pianospel van Pietro Gallo, smaakvol bugelspel van Dario Savino Doronzo, soms in combinatie met de virtuoze klarinet van Gabriele Mirabassi, het levert al met al een sterk geheel op. Aan het scherp getimed samenspel merk je dat het duo al jaren samenwerkt. Op basis van de gevarieerde bewerkingen door Daniele Sardone wordt er een overtuigend stuk kamermuziekjazz tot stand gebracht. Het is geen muziek waarbij je op je stoel gaat zitten wippen, maar wel muziek om rustig naar te luisteren. Er is hier geen sprake van 'verjazen' of 'populariseren' van klassieke thema's. Integendeel: dit album levert weer eens het bewijs dat cross-overs tussen klassiek (in dit geval Barok) en jazz tot vitale nieuwe muziek kunnen leiden.

Ruud Bergamin

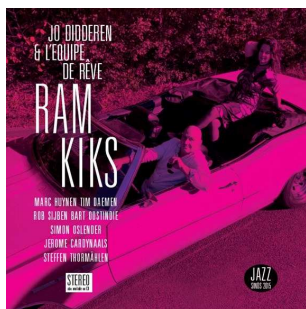
Bezetting:

Dario Savino Doronzo (flugelhorn),
 Pietro Gallo (piano) + Gabriele Mirabassi (klarinet).

JO DIDDEREN & L'EQUIPE DE REVE

Ram Kiks!

Inbetweens Records

Dit album met de bijzondere titel 'Ram Kiks!' is alweer het vierde album van bassist Jo Didderen. Hij komt oorspronkelijk uit de Oostelijke Mijnstreek en dat verklaart de buitengewone titel. 'Ram kiks' is zuidoost-Limburgs voor zoiets als vet cool, leip, sick, dope. De cover van het album (dat zowel op cd als vinyl verkrijgbaar is) is ook buitengewoon: mooi roze is niet lelijk! Er staat geen 'fancy' afbeelding op van de bandleider Jo Didderen. Hij zit op de ludieke foto achter het stuur van een beestachtig grote Amerikaanse convertible, waarmee het goed 'cruisen' is. De meeste muziek is van de hand van Jo Didderen, maar gitarist Bart Oostindie en componist Johan de Haan namen ook enkele stukken voor hun rekening.

Jo omringt zich inmiddels sinds 2015 met topmuzikanten uit de Limburgse jazzscene en iets erbuiten. Zijn huidige formatie straalt passie en plezier uit, dat merk je meteen bij het eerste nummer. Het titelnummer 'Ram kiks!' 'grooved' met open dak op 'cruise control'. Ter afwisseling gaat in enkele passages het gas erop. De bandleden soleren fraai. Geen enkel moment op het album staat alleen Jo Didderen in de schijnwerpers. Hij geeft graag het stuur over aan de andere bandleden en is dan zelf dienend de V8 (een V-motor met acht cilinders; red). Dan klinkt soms een licht grommend maar altijd vriendelijk geluid uit de motorkap. De ritmesectie, Didderen en de jonge talenten Jerome Cardynaals (27, drums) en de uit Aken afkomstige Simon Oslender (25, toetsen) vormen een erg aangenaam geheel (Cardynaals en Oslender treden al sinds hun vroege jazzjeugd samen op als het duo TwoGether). Geen raggende drums of tierend pianospel, maar altijd fraai passend met een eigen 'sound', 'feel' en energie. Deze aandrijflijn stuwt waar nodig met een groot koppel.

'Ram Kiks!' is een en al luistergenot, zowel in de auto, je huiskamer of via je oordopjes. De 'funfactor' is hoog. Het album is naar mijn gevoel te snel voorbij. De muzikale trip in de roze convertible kan wat mij betreft niet lang genoeg duren. En dat gevoel heb ik alleen bij een goed album. Rest mij nog te vermelden dat het album prettig is opgenomen in de studio van Trypoul in Neerkant. **Ralf Jacobs**

Bezetting: Marc Huynen (trompet), Tim Daemen (trombone), Rob Sijben (altsax, fluit), Bart Oostindie (gitaar), Simon Oslender (toetsen, vibrafoon), Jerome Cardynaals (drums), Steffen Thormahlen (percussie), Jo Didderen (bas).

ETHAN IVERSON

Technically Acceptable

Blue Note

Toen ik het album 'Technically Acceptable' de eerste keer draaide was mijn gedachte, wat een onevenwichtig zootje. Na het lezen van de bijbehorende informatie werd het duidelijker. Dit album is een zootje, maar je kunt ook zeggen veelzijdig. Op dit album staan nummers met twee verschillende trio's, terwijl het niet steeds duidelijk is welk trio we horen (althans bij de digitale versie). Er is een nummer met een theremin en een lange pianosonate die niet op een jazzalbum thuishoort.

Het album begint in elk geval ijzersterk met het werktrio met Morgan en Abadey. Ethan Iverson, bekend van zijn ter ziele gegane trio The Bad Plus, zet hiermee jazz van het hoogste niveau neer. Prachtig pianospel, steeds weer verrassend, gestoeld op de traditie en helemaal van deze tijd. Met een superzachte swing net iets anders dan vroeger. Ook allemaal mooie composities van hem. Technisch perfect, nog beter dan de titel van dit album suggereert. Na ongeveer de helft van de triostukken wordt het rustiger en minder sprankelend dan daarvoor. Kennelijk hebben we nu het trio met Willson en Sperrazza. Het is niet slechter, maar wel minder leuk, spannend en verrassend. Niet steeds overigens want in de Robert Flack ballad 'Killing me softly' en in zijn eigen ballad 'The feeling is mutual' speelt Iverson prachtig en is het genieten van zijn pianospel.

Dit album bevat voor een derde deel een door Iverson geschreven driedelige pianosonate (Allegro Moderato, Andante en Rondo). Klassieke muziek die niets met jazz heeft te maken. En eerlijk is eerlijk, Iverson is geen Mozart of Chopin. De Thelonious Monk-klassieker 'Round midnight' is uiteraard wel jazz. Het is zo'n sterk nummer dat ik me niet kon voorstellen dat ik het niet mooi zou vinden, hoe slecht ook uitgevoerd. De uitvoering van Iverson wordt een versie genoemd die totaal afwijkt van de ontelbare andere versies. Dat klopt. Het is een duo van piano en theremin. De theremin is een fantastische uitvinding uit 1919 zonder veel nut. Een elektronisch muziekinstrument dat als gimmick nog een glimlach kan opwekken, maar hier klinkt als Bianca Castafiore, de gevreesde operazangeres uit de avonturen van Kuifje. Zij slaagt er als eerste in om deze Monk-klassieker zijn nek om te draaien. **Tom Beetz**

Bezetting: Ethan Iverson (piano)/Thomas Morgan (bas), Kush Abadey (drums); EI/Simón Willson (bas), Vinnie Sperrazza (drums); Rob Schwimmer (theremin).

MEINRAD KNEER QUINTET
Der Zweite Streich

Jazzwerkstatt

Bassist Meinrad Kneer heeft het blijkbaar heel druk. Naast de vele bands waarin hij als sideman of co-leider fungeert (zoals onlangs nog het door mij besproken trio Rupp/Kneer/Fischerlehner, zie JF 411), runt hij sinds 2013 een eigen kwintet. Die groep maakte zijn debuut met 'Oneirology' in 2016, maar het nu uitgekomen 'Der Zweite Streich' is pas het tweede album. Dat het Meinrad Kneer Quintet wel veel heeft gespeeld, is hoorbaar in de acht stukken die de cd telt. De drie blazers (trompettist Sebastian Piskorz, trombonist Gerhard Gschlossl en altsaxofonist Peter van Huffel) klinken als een goed gesmede blazerssectie in wat de leider in de liner notes een 'mini-bigband' noemt. Kneer en drummer Andreas Pichler zijn een krachtcentrale die de collectieven en solisten waar nodig stevig achter de broek zit. Dat levert heerlijk vuurwerk op, maar even zo goed subtiliteiten, zoals de bloedstollend mooie gestreken basintro tot 'Sad thing'. De slepende beat die daarna wordt ingezet biedt Gschlossl de gelegenheid om zijn fluwelen toon te etaleren en Van Huffel om zijn ziel bloot te leggen in een jankende altsaxsolo. Ook de slepende blues 'Three possible answers to Ornette Coleman's question 'When will the blues leave?' heeft alles in zich om in de solo's uit te pakken met een goede sound. Met de rockachtige ostinati van '1986' en de kamelengang met Arabisch aandoende melodie in 'Rhapsodie à la Bédouin' toont Kneer tevens zijn veelzijdigheid als componist. Het maakt 'Der zweite Streich' tot een album dat je meteen pakt en daarna niet meer loslaat tot je op de herhaalknop hebt gedrukt.

Herman te Loo

Bezetting:

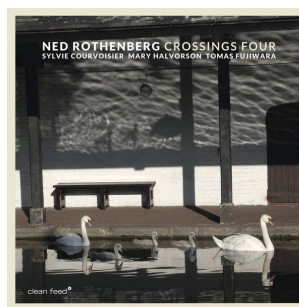
Sebastian Piskorz (trompet),
 Gerhard Gschlossl (trombone),
 Peter van Huffel (altsax),
 Meinrad Kneer (bas, composities),
 Andreas Pichler (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<http://tinyurl.com/ydhd9tpf>

NED ROTHENBERG
Crossings Four

Clean Feed

Als je een kwartet samenstelt met pianiste Sylvie Courvoisier, gitariste Mary Halvorson en drummer Tomas Fujiwara, heb je een ensemble waarmee je heel veel kanten uit kan, zowel ritmisch als melodisch. Saxofonist/(bas)klarinetist Ned Rothenberg is zelf ook zo'n flexibele muzikant, die even makkelijk switcht tussen cerebraal aandoende, complexe composities en funky stukken waarbij je niet stil kunt zitten. Zijn beroemde Double Trio en The Semantics getuigden er in het verleden al van. In het openingsstuk van dit nieuwe album, 'Seersucker', wordt al duidelijk hoe dit ook op het nieuwe album, 'Crossings Four', weer in zijn werk gaat. De bandleider zet met zijn basklarinet samen met drummer Fujiwara een ritmisch patroon op, waar de gitaar en piano hun lijnen doorheen weven. Het viertal lijkt zo een dwarse dans uit te voeren langs allerlei duistere plekken. 'Tangled tangos' herbergt een lekkere groove, met een stekelig thema, ditmaal op altsax neergezet. Het had prima in het repertoire van The Semantics gepast. 'Breather' biedt aanvankelijk een wat opener, meer rubato sfeer met ijle gitaarlijnen, tot de basklarinet en de drums het ritme erin gooien voor de nodige beweging en spanning. En in het speelse 'Bob and weave' horen we associaties met de Eric Dolphy van 'Out to Lunch'. Zo biedt het album een zeer avontuurlijke mix van scherpe composities met creatieve improvisaties van vier ervaren muzikanten.

Herman te Loo

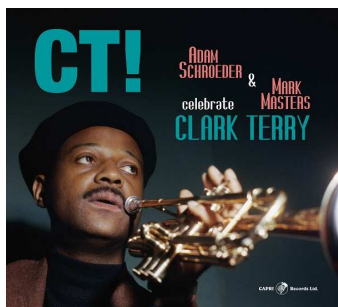
Bezetting:

Ned Rothenberg (altsax, klarinet, basklarinet),
 Sylvie Courvoisier (piano),
 Mary Halvorson (gitaar),
 Tomas Fujiwara (drums).

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/537bbw58>

ADAM SCHROEDER & MARK MASTERS
Celebrate Clark Terry/CT!
 Capri Records

Niet elegant en melodisch als Gerry Mulligan, niet pit-tig gepeperd als Pepper Adams en niet voorzien van de turbo-snelheid van Ronnie Cuber, maar eerder als een goedaardige, knorrende brombeer; zo klinkt baritonsaxofonist Adam Schroeder.

Hij heeft een gruisige, doorleefde doch tevreden klank. Schroeder bezit vast techniek in overvloed, maar maakt daarvan slechts mondjesmaat gebruik. Al blaast hij álles wat op het repertoire staat, of het nou een authentieke blues is, een zweele ballad of een bebopstuk vol vlotte akkoordovergangen. Samen met arrangeur Mark Masters verzamelde Schroeder een aantal stukken dat ooit door Clark Terry op papier werd gezet. Terry's composities werden gewoonlijk geen 'standard' of hit. Of het zou het gezongen-gemompelde 'Mumbles' moeten zijn, dat hier achterwege wordt gelaten.

Maar alles klinkt heel plezierig. Dat past bij Clark Terry; sla het portret in het boek 'Keep Swinging' van Bert Vuijsje er nog maar eens op na. Terry (1920-2015) maakte zoveel racistische ellende, armoede en problemen 'on the road' mee, dat hij besloot op de bühne de resterende, positieve kanten van het leven te benadrukken.

Masters stelde een twaalfkoppig orkest samen: een iets afgeslankte bigband, zonder piano. Daar zitten misschien financiële redenen achter. Hoe dan ook; storen doet het niet. Des te meer kans is er om te genieten van de soepele swing van bassist Edwin Livingston en drummer Peter Erskine.

De sfeer is informeel. De arrangementen worden zeer accuraat gespeeld, maar Masters creëerde ook veel soloruimte. Die solo's gaan vaak over prettige akkoordenschema's zoals de blues en 'Perdido'. Geregeld klinkt het geheel als een jamsessie of een veel kleinere band.

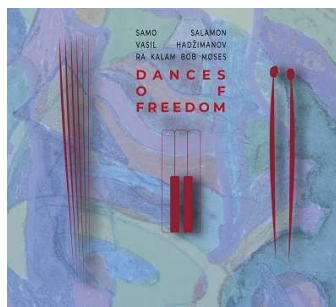
Masters ging voor inspiratie te rade bij Basie en Ellington; twee werkgevers met wie Terry langdurig samenwerkte. In een interview met ondergetekende zei Terry dat Basie het gezelligste en Ellington het onge-zelligste orkest van de wereld had. Beiden zaten niet-temin niet verlegen om goede ritmesecties en solisten.

Voor wie meer wil horen: eerder maakte Masters – wederom met medewerking van Schroeder, maar met trombonist Art Baron als belangrijkste solist – een tri-butalbum met de voor zichzelf sprekende titel 'Meet Blanton & Webster'.

Jeroen de Valk

vervolg ----->

SAMO SALAMON
Dances Of Freedom
 Samo Records (Eigen Beheer)

De Sloveense jazzgitarist Samo Salamon houdt van avontuur. En hij is een ijverig mens. In coronatijd produceerde hij in korte tijd drie cd's, samen met jonge muzikanten verspreid over Europa. In zijn eentje zette hij met alleen zijn gitaar 28 composities van Eric Dolphy op een album. En met uitsluitend drumtracks van een andere muzikant als basis improviseerde Samo de plaat 'Rainbow Bubbles' bij elkaar, gebruikmakend van gitaren, banjo, basgitaar, Moog, synths en piano.

Nu ligt er 'Dances Of Freedom' waarop we Salamon in negen eigen stukken horen, begeleid door keyboards en piano en drums en percussie. De nieuwe productie is de meest gedurfde van Samo. De tracks zijn alle structuurloze geluidscollages waarin Salamon, eveneens zonder structuur, gitaar- en banjopartijen speelt. De jazz is heel ver weg, maar ook weer niet. Als je het genre typeert als geïmproviseerde muziek, dan is de laatste muzikale exercitie van de Sloveen juist pure jazz.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Samo Salamon (elektrische en akoestisch gitaren, banjo), Vasil Hadžimanov (keyboards, piano), Ra Kalam Bob Moses (drums en percussie).

Beluister hier een stuk van het album:

<http://tinyurl.com/4tcfzcs>

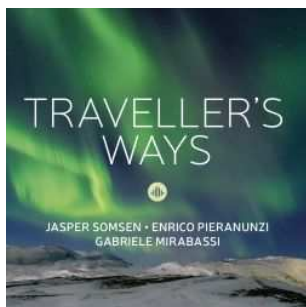
Bezetting CT!:

12-koppig orkest met onder anderen Adam Schroeder (baritonsax), Edwin Livingston (bas) en Peter Erskine (drums).

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/mvrh27wm>

SOMSEN, PIERANUNZI, MIRABASSI
Traveller's Ways
Challenge Records

De bezetting op de cd 'Traveller's Ways' van Jasper Somsen (1973), Enrico Pieranunzi (1949) en Gabriele Mirabassi (1967) is bijzonder. Bas, piano en klarinet. Zo'n combinatie kom je in de jazz niet vaak tegen. Maar het werkt. De Nederlandse contrabassist en componist Somsen schept met zijn Italiaanse vrienden in elf welluidende stukken een eigen wereld vol kleurrijke melodieën en prachtige sfeertekeningen. De drie noemen hun samenwerking een avontuurlijke reis en het resultaat muziek waarbij je kan wegdrömen. En dat klopt. Het beluisteren van het album is bijna een therapeutische ervaring. Zelf zeggen de mannen over hoe we hun werk moeten interpreteren: "Ons doel is simpelweg onderweg te zijn, alert te zijn op de prachtige dingen die we tegenkomen en soms even stil te staan om van het uitzicht te genieten." De uiterst soepel samenspelende instrumentalisten vullen elkaar perfect aan. Soms unisono optrekkend, vaak om elkaar heen wervelend waarbij om beurten wordt gesoleerd, ook door de bas. Het is goed te horen dat Somsen als componist graag crossovers maakt naar de klassieke, pop-, wereld- en filmmuziek. De tracks op 'Traveller's Way' zijn geen pure jazz en dat maakt de cd in dit geval juist zo aantrekkelijk.

Hans Invernizzi

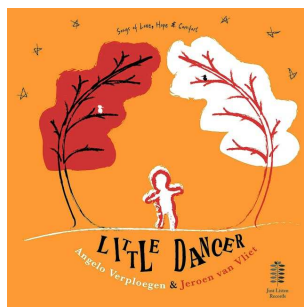
Bezetting:

Jasper Somsen (contrabas),
 Enrico Pieranunzi (piano),
 Gabriele Mirabassi (klarinet).

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/27zmf7n7>

ANGELO VERPLOEGEN & JEROEN VAN VLIET
Little Dancer
Just Listen Records

'Little Dancer' - het nieuwste album van Angelo Verploegen - werd vrijwel tegelijk uitgebracht met het in Jazzflits 412 besproken album 'A Handful Of Stories'. Jeroen de Valk kwam in zijn recensie van dat album tot de interessante stelling dat Verploegen het tijd zou vinden voor een groter geluid. Met de tweeling-uitgave 'Little Dancer' maakt Verploegen duidelijk dat dit niet betekent dat hij een nieuwe weg is ingeslagen en zijn poëtische jazzmuziek achter zich heeft gelaten. Verre van dat, want zowel in het oeuvre van Verploegen als van Jeroen van Vliet is 'Little Dancer' een hoogtepunt van intimiteit en poëzie. De fluisterzachte bugel en het subtiele pianospel zijn het tegengestelde van wat het op het eerste gezicht lijkt. Het zou mooie achtergrondmuziek bij een goed diner kunnen zijn, maar dat is het juist niet. Het is wel intieme luistermuziek waar onder de oppervlakte veel gebeurt. Verploegen en Van Vliet zijn soulmates, musici die elkaar tot in de haarvaten aanvoelen in hun ode aan de liefde, hoop en troost. Beiden graven diep in hun gevoel. Verploegen laat zijn emoties de vrije loop in dit album dat ook een liefdesverklaring aan zijn net geboren kleinzoon is. In elf vertrouwd voelende composities, van het vrolijke 'Always' (Irving Berlin), het raadselachtige 'Nature boy' (Eden Ahbez) tot de jazzstandard 'Infant eyes' van Wayne Shorter, maakt Verploegen duidelijk aan wie hij tijdens het spelen denkt. Niemand speelt de bugel zo mooi en gevoelig als Verploegen, een enkele keer onbegeleid, maar meestal samen met het spirituele pianospel van Van Vliet, die aan de fluwelen bugel een dimensie toevoegt. De chemie tussen beiden is heel bijzonder en zorgt voor een in de jazz zeldzame sfeer van intimiteit en gelukzaligheid.

Tom Beetz

Bezetting:

Angelo Verploegen (bugel),
 Jeroen van Vliet (piano, keyboard).

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/zxp8aenr>

Bill Frisell. (Foto: Milan Popov)

Vlnr: Frisell, Akinmusire en Hutchinson. (Foto: Milan Popov)

Ambrose Akinmusire. (Foto: Milan Popov)

JAZZ OP HET PODIUM

AMBROSE AKINMUSIRE'S NIGHT OWL

Bezetting:

Ambrose Akinmusire (trompet),
Bill Frisell (gitaar),
Gregory Hutchinson (drums).

Datum en plaats:

3 februari 2023,
Bimhuis, Amsterdam.

Het Bimhuis is soms niet groot genoeg. Het concert van trompettist Ambrose Akinmusire met gitarist Bill Frisell en drummer Gregory Hutchinson was lang voor het eerste weekend van februari al uitverkocht. Niet voor niets. Het album 'Owl Song', dat tijdens deze tour werd gepromoot, is bijzonder en om veel redenen onvergetelijk. Het materiaal van het album bleef live geheel overeind en kreeg zelfs iets extra's.

Frisell en Akinmusire voelen elkaar muzikaal goed aan. Ze spelen soms als kinderen, soms als charmante gekken, maar altijd geloofwaardig. De fragiele gitaarlijnen van Frisell en de diephartige trompetmelodieën van Akinmusire achtervolgden elkaar in slow motion. Er is iets hypnotiserends aan hun interactie. Je kon tijdens het concert in de overvolle zaal bij wijze van spreken dan ook een speld horen vallen, omdat alle aanwezigen met maximale aandacht luisterden. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Het leek wel alsof ze met die stille wilden bijdragen aan de dramaturgie.

Ambrose Akinmusire is een aanhanger van de 'less is more'-filosofie van trompettist Miles Davis. Ambrose, nu 42, heeft bovendien net als Miles een fascinerende toonbeheersing. Als zijn lange falsetto oplost, streelt die de echo van Frisells gitaarakkoorden, de man wiens platen hij als tiener solo op de trompet speelde. Het unisono stijgen en dalen van trompet en gitaar roept beelden op van draaikolken, die telkens vergelijkbaar maar nooit hetzelfde zijn. Hoewel deze band uit uitzonderlijke muzikanten bestaat, is er geen dominante figuur. De ruimte is onbaatzuchtig verdeeld. Gregory Hutchinson was overigens als vervanger van Herlin Riley meegekomen. Normaliter speelt die mee. De drie vertelden de melancholische verhalen van het album 'Owl Song' in het Bimhuis op een indrukwekkende manier. Een memorabel concert.

Milan Popov

CANTORIAS

Bezetting:

Anna Serierse, Femke Smit,
Lilian Vieira, Nina Rompa (zang),
Daniel de Moraes (gitaar),
Lucas Santana (dwarsfluit, klarinet),
Breno Viricimo (bas, zang),
Udo Demandt (drums).

Datum en plaats:

26 januari 2024
Grounds, Rotterdam

Lucas Santana. (Foto: Joke Schot)

'Cantoria' betekent gezang. In de volksmond staat 'cantorias' voor een uitbundig feest waar men samenkomt om te zingen. Maar het is ook een Nederlandse band met vier zangeressen en vier instrumentalisten die vertrouwd zijn met Braziliaanse stijlen als bossanova en Música Popular Brasileira. In december verscheen op Zenez Records hun onweerstaanbare debuutalbum 'Cantorias'. Ondanks de verkoudheid waar twee zangeressen mee kampten, ontstond er een fascinerende samenklank die de uitverkochte zaal vulde met energie en warmte.

Wie graag luistert naar Braziliaans georiënteerde muziek en close harmony, zal in vervoering raken bij het luisteren naar de retro sound van Cantorias. De klank van de vier versmeltende vrouwenstemmen bezorgde mij kippenvel. Wat mij betreft schieten superlatieven te kort voor dit delicate project, dat door het publiek direct al wordt geogst als een zoete rijpe vrucht.

Cantorias onderscheidt zich met opzwepende ritmes, dromerige mantra's en uitbundige liederen gevat in geraffineerde arrangementen. De band komt voort uit Olaiá Muisic, een initiatief van de Braziliaanse bassist Breno Viricimo. Het is zijn missie om in Nederland een gemeenschap van muzikanten en fans te vormen die de diversiteit en het rijke culturele erfgoed van Braziliaanse muziek willen vieren en uitdragen. In ons land bekende Braziliaanse artiesten als zangeres Lilian Vieira en saxofonist [vervolg in de rechterkolom...](#)

De vier zangeressen van Cantorias: Lilian Vieira, Femke Smit, Anna Serierse, Nina Rompa (vlnr). (Foto: Joke Schot)

Lucas Santana maken deel uit van de Olaiá-gemeenschap. Met Olaiá wil Breno een leidende stem zijn bij het bevorderen van interculturele uitwisseling.

Ook de in Nederland geboren zangeressen zijn enthousiast over dit project en ervaren het zingen in dit ensemble als een uitgekomen droomwens. De vrouwen voeren in Cantorias letterlijk en figuurlijk de boventoon, wat zeker niet betekent dat de mannen ondergeschikt zijn. Gitarist Daniel de Moraes put uit zijn enorme kleurpalet. In zijn improvisaties mengt hij Braziliaanse ritmes met jazzharmonieën tot een intrigerend geheel. Met zijn percussieve beats doet drummer Udo Demandt precies hetzelfde. We mogen ons gelukkig prijzen met rietblazer Lucas Santana. In dit ensemble laat hij de dwarsfluit zingen en gebruikt hij zijn klarinet voor melancholieke mijmeringen. Braziliaanse muziek en jazz beïnvloeden elkaar al lang. Waar jazz meer confronteert en ontregelt, is Braziliaanse muziek vaak milder en meer gedacht vanuit de poëzie, wat bij Cantorias vooral saamhorigheid, passie en plezier betekent.

Roland Huguenin

VARIA

Maastricht Jazz Awards 2024

Op 1 maart vindt weer het naar eigen zeggen grootste jazzconcours van het zuiden van Nederland plaats: de Maastricht Jazz Awards. Vier bands, waarvan de namen medio februari bekend worden gemaakt, dingen dan naar een geldprijs van 1.000 euro, een plaats in de finale van de B-Jazz International Contest 2024 en een optreden tijdens het festival JazzOUT op 20 april. Het publiek mag ook een favoriet kiezen. Die krijgt 500 euro. Aan het concours mogen studenten en alumni van het conservatorium van Maastricht deelnemen en andere jonge professionals die een band met Maastricht hebben. Plaats van handeling is het Maastrichtse theater Kumulus West.

Zaanse Jazz Club viert veertigjarig bestaan

De Zaanse Jazz Club, een club voor jazz uit grofweg de jaren 1910-1940, bestaat veertig jaar. Om dat te vieren worden in de Wormerveerse Vermaning vier zogenoemde bakermatconcerten gegeven. De Zaanstreek was immers volgens de organisatoren, evenals Breda en Den Haag, de bakermat van de Nederlandse traditionele jazz. Het eerste concert met het Zaanse jeugd- en opleidingsorkest Ratatouille opende de reeks op 2 februari. Op 9 maart komt het Metropolitan Roof Orchestra spelen. Vervolgens treedt op 20 april de Harbour Jazzband op. De reeks wordt op 25 mei beëindigd met de Zweedse saxofoniste Nanna Carling. Overigens organiseert de Zaanse Jazz Club om de week op woensdagavond een jamsessie in eetcafé Sman in Wormerveer. De eerstvolgende is op 14 februari en die daarna op 28 februari. Voor zowel publiek als muzikanten is de toegang gratis.

FESTIVALS MAART

Het Nabou Claerhout Trombone Ensemble speelt in Utrecht tijdens het festival Transition. (Foto: Stefan Temmerman)

BROSELLA SPRING FESTIVAL

LaVallée, Molenbeek

7 tot en met 10 maart 2024

(<https://broellaspringfestival.be/nl/programma/>)

Met onder anderen: Eric Thielemans & Billy Hart, Aki, Dishwasher, Nite Kite, Zworn turf en Unfinished Business.

TRANSITION FESTIVAL

TivoliVredenburg, Utrecht

9 maart 2024

(<https://transitionfestival.nl/>)

Met onder anderen: Terence Blanchard E-Collective with Turtle Island Quartet, Avishai Cohen (trompet) Quartet, Keyon Harrold Presents 'Foreverland', Bobo Stenson Trio, Lux Quartet, Amsterdam Art Orchestra onder leiding van Marike van Dijk, **Nabou Claerhout Trombone Ensemble**, Chris Cheek/Mark Haanstra/Jamie Peet/Rembrandt Frerichs, Emma Rawicz en DEON.

LEUVEN JAZZ

Diverse locaties, Leuven

15 tot en met 24 maart 2024

(<https://www.leuvenjazz.be/>)

Met onder anderen: Alex Koo, Elsiris, Yentl, Beraadslagen, NAAN en Adriaan Swerts.

JAZZFEST

Diverse locaties, Indische buurt, Amsterdam

16 maart 2024

(<https://jazzfestamsterdam.nl/>)

Met onder anderen: Jasper Blom Bigband plays Ellington, Boi Akih, Hessel Moeselaar ft. Anna Serierse, en Chris Cheek ft. Guillermo Celano & Mark Haanstra.

JAZZCATS

Muziekcentrum Track, De Kreun, Kortrijk

23 maart 2024

(<https://www.wildewesten.be/nl/event/jazz-cats-2024>)

Met onder anderen: Lakecia Benjamin, Black Flower, Zworn turf (Frank Deruyter, Jozef Dumolin en Dré Pallemmaerts), KVR (Niels Broos, Dries Laheye en Lander Gyselinck), Ottla en Vitja Pauwels Early Life Forms.

Maandelijks jazzsessies in Veghel

In cultuurcafé De Afzakkerij in Veghel is sinds begin dit jaar elke laatste donderdag van de maand een zogenoemde Noordkade Jazz Sessie. Onder leiding van trompettist Bas van Dun kunnen dan zowel beginnende als meer ervaren muzikanten het podium betreden. De sessieavonden zijn vooral bedoeld voor blazers die meer ervaringen willen opdoen met improviseren. De nummers worden gekozen uit het standaard jazzrepertoire. Van Dun zorgt voor een ritmesectie. De eerstvolgende sessie is 22 februari. Toegang en deelname zijn gratis.

Meer info: <http://tinyurl.com/yhr72mjw>

Nieuwe maandelijkse concertreeks met Haarlemse jazzmusici

In het Haarlemse centrum De Pletterij is begin februari een reeks maandelijkse concerten en informele sessies van start gegaan met Haarlemse jazzmusici. Vrij naar een stuk van Duke Ellington gaat de reeks als 'Drop me off in Haarlem' door het leven. Het geheel is een initiatief van bassist Paul Berner en Arno Duivestein van de Pletterij. De twee constateerden dat in Haarlem heel wat bekende jazzmusici wonen die best eens ter plekke hun krachten zouden kunnen bundelen. De aftrap van de concerten werd 2 februari gegeven door de William Barrett Band (met Mo van der Does (altsax), Gijs Idema (gitaar), William Barrett (bas) en Jamie Peet (percussie)). De komende maanden geven de volgende artiesten een concert: Mark Haanstra/Guilgermo Celano/Chris Cheek (3 maart); Paul Berner/Tim Langendijk (11 april); David Whitwell's New A'dam Trio (10 mei) en Lucas Santana Quintet (17 juni). De informele sessies zijn 12 februari, 11 maart, 15 april, 13 mei, 10 juni en 8 juli.

In haar serie kledkamerfoto's maakte Joke Schot in 2016 deze foto van trompettist Avishai Cohen in theater LantarenVenster, Rotterdam.

Jazzflitsfotografe Joke Schot exposeert als 'Dutch Master'

Onze fotografe Joke Schot exposeert haar foto's van 3 maart tot en met 14 april bij de Tone & Image Gallery in Schiedam (Lange Nieuwstraat 191-I). Ze is de negende in een reeks muziekfotografen die onder de noemer 'Dutch Masters' daar hun werk mogen tentoonstellen. Gijsbert Hanekroot, Paul Bergen, Michel Linssen, Rob Verhorst, Rob Bosboom, Ron Jenner, Ron Verboom en Paul van Riel gingen haar voor. Joke Schot is sinds eind jaren tachtig actief als muziekfotograaf. Ze is gespecialiseerd in jazz en wereldmuziek en maakte onder meer een serie kledkamerfoto's in het oude en het nieuwe LantarenVenster-complex in Rotterdam. De tentoonstelling wordt officieel geopend door Jan Brouwer van het Nederlands Jazz Archief.

INGEZONDEN

SPELEN IN HET BUITENLAND

In de vorige Jazzflits berichtten wij dat volgens Buma-Stemra pianist Mike del Ferro in 2023 de meeste jazzoptredens in het buitenland deed, namelijk 71. Hij werd gevolgd door Candy Dulfer met 46 optredens. Lezer en pianist Harry Kanters zet zijn vraagtekens bij deze cijfers.

"Ik speel in de traditionele jazzstijl en doe zo'n 120 jazzconcerten per jaar (daarnaast nog zo'n vijftig concerten voor zorgcentra met 'liedjes van vroeger'). Ik heb in 2023 51 optredens in het buitenland gedaan (acht x België; zeven x Zwitserland; 21 x Duitsland; elf x Denemarken; vier x Frankrijk). Dat is voor mij een normaal jaar, waarmee ik dus vaker in het buitenland heb gespeeld dan bijvoorbeeld Candy Dulfer. En ik ken ook een Nederlandse klarinettist-saxofonist die nog veel vaker dan ik in het buitenland speelt en zeer waarschijnlijk meer dan Mike del Ferro (ik heb natuurlijk wel groot respect voor Mike's prestaties en muzikaliteit)."

Harry Kanters

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Workshop jazzimprovisatie op 16 maart in Zoeterwoude

Saxofonist-arrangeur Ruud Bergamin geeft op 16 maart in Zoeterwoude een workshop over improviseren. Aan de hand van bijvoorbeeld een twaalfmaten-blues of een A-A-B-A-schema geeft Bergamin tips om beter te soleren en zelfvertrouwen op te bouwen om met een ritmesectie samen te spelen. De dag start om 9.30 uur en eindigt rond 21.30 uur. Lunch en avondmaaltijd zijn inbegrepen. De workshop is bedoeld voor beginnende en gevorderde instrumentalist en vocalisten, en kost 90 euro. Het maximaal aantal deelnemers is vijftien.

Meer info: www.veenjazzexpressions.nl

Breda Jazz Festival geeft eerste namen komende editie vrij

De organisatoren van het Brede Jazz Festival hebben de eerste tien namen van de komende, 52ste, editie bekendgemaakt. In ieder geval komen de Leif de Leeuw Band, The Bonnie Blues, Roaring Cats, Lester's Blues, The Fried Seven, The Original Victoria Band, Benjamin Herman Trio, New Cool Collective, Boris van der Lek and The Jazz-Fluencers en BOSCO ft. Johnny Rosenberg. Het festival is van 9 tot en met 12 mei 2024 in de binnenstad van Breda.

Waddensea Jazz Festival dag langer

De tweede editie van het Harlingse Waddensea Jazz Festival zal uit drie dagen bestaan. Vorig jaar startte het festival met alleen een zaterdagprogramma. Dit jaar is er ook jazz op vrijdag en zondagmiddag. De zondag is ingeruimd voor jazztalent uit de regio. Dan treden onder meer Maracuja, Forte Frisone en The Rolo's Music & Friends op. Festivalbezoekers kunnen ook een kijkje nemen in museum Het Hannemahuis in Harlingen, waar een expositie is ingericht over de eerste periode van het Waddensea Jazz Festival (1983-1993). De expositie opent al op 11 mei en duurt tot en met 16 juni. Het festival zelf is op 7, 8 en 9 juni aanstaande.

Meer info: <https://waddenseajazz.nl/>

RADIOGIDS OOSTERBUREN

Bij onze Oosterburen is elke dag op diverse radiostations jazz te beluisteren. Download hier de actuele gids met alle jazzprogramma's van deze week. In de gids staan internetlinks naar de diverse stations: <http://tinyurl.com/3caj938b>

OVERLEDEN

Marlene Shaw op de hoes van een Blue Note-album (1974).

Michel Hausser, 26 januari 2024 (96)

Franse vibrafonist, actief in de jaren vijftig. Speelde met Christian Chevallier, Bobby Jaspar, Lucky Thompson. Richtte een eigen trio op en vertrok eind jaren zestig naar Münster in Duitsland, waar hij les gaf en ook overleed.

Frank DeVito, 22 januari 2024 (93)

Drumde in de jaren vijftig in combinaties van Buddy DeFranco en Terry Gibbs. Was daarna session drummer in de opnamestudio's aan de westkust.

Rony Verbiest, 21 januari 2024 (67)

Belgische saxofonist en accordeonist. Kwam van militaire kapellen in de populaire muziek en de jazz terecht. Nam op latere leeftijd platen op met odes aan Dave Brubeck, Thelonious Monk en Johnny Meijer.

Philippe Combelle, 20 januari 2024 (84)

Franse drummer, zoon van saxofonist Alix Combelle (1912-1978). Speelde met Franse pianisten (Marc Hemmeler, Georges Arvanitas, Maurice Vander) en saxofonisten (Gérard Badini, Guy Lafitte). Verving in 1991 Dennis Mackrel in de band van Buck Clayton.

Charles Austin, 19 januari 2024 (93)

Veelzijdig musicus in Miami, Florida. Bespeelde diverse saxofoons, fluit, althobo. Te horen - meestal in gezelschap van Joe Gallivan op synthesizer en percussie - op doorgaans obscure labels in de jaren zeventig. Daarnaast actief op het gebied van muziekeducatie.

Marlena Shaw, 19 januari 2024 (84)

Vocaliste, geboortjaar waarschijnlijk 1939 (was tot nu toe 1942 of 1944). Zong bij de band van Count Basie tijdens diens tournee door Europa in 1968. Eigen lp's op onder andere: Cadet (een sublabel van Chess), Blue Note, Verve en Concord. Bewoog zich ook buiten het pure jazzidoom. Trad na 2000 een paar keer op tijdens het North Sea Festival. (jjm)

JAZZAHEAD! 2024 MEETS THE NETHERLANDS

De Nederlandse jazz staat dit jaar centraal tijdens het toonaangevende internationale netwerk- en showcase-evenement Jazzahead! Dat vindt van 11 tot en met 13 april in Bremen plaats. Op 24 januari jl. was er in het Bimhuis een informatiebijeenkomst van BumaCultuur en het Fonds Podiumkunsten. Die twee organisaties trekken de Nederlandse kar in Duitsland. Ook nemen ze de kosten voor hun rekening.

Waarom staat Nederland dit jaar centraal? De door Nederlandse groepen (gekozen door een onafhankelijke selectiecommissie van Jazzahead!) verzorgde showcases vielen de laatste jaren bijzonder in de smaak bij bezoekers van de jazzbeurs. Twee jaar geleden ontstond daarom het idee om Nederland te presenteren als partnerland om zo eenmalig de Nederlandse jazzsector nog extra onder de aandacht te brengen bij een breder publiek. Sindsdien is er intensief samengewerkt om de organisatie, vormgeving van de Nederlandse stand, hotels en promotie rond te krijgen. Nederland krijgt een grote stand waar een aantrekkelijk decor ruimte biedt aan tal van presentaties, exposities, mini-optredens en een Jazzarchief-'silent disco'. Verder geeft het Bimhuis alvast een voorproefje van de festiviteiten rond het vijftigjarig jubileum (inclusief een speciaal Bimhuis-bier) in de maand oktober. Directeur Meike Loeven benadrukte dat er goede redenen zijn om de Nederlandse jazzscene te vieren, ook in Bremen, want die geniet een wereldwijde aantrekkingskracht. 'Instant composing' leeft, heeft een typisch Nederlands profiel en ligt nog steeds goed bij de jeugd, meent ze. Tot slot sprak Götz Bühler (artistiek directeur van Jazzahead!) wat lovende woorden over de 'indrukwekkende' Nederlandse jazzscene. Hij is ervan overtuigd dat ons land de vruchten van de aanwezigheid in Bremen gaat plukken, omdat we een van de meest internationale scenes in Europa hebben, die zich kenmerkt door diversiteit en ook de nodige invloed heeft. Er zijn weinig landen die zo'n gevarieerde afvaardiging kunnen leveren, zo merkte hij op. Via Jazzahead! opgedane nieuwe contacten zullen de positie van de Nederlandse jazz verder gaan verbreden, verwacht hij.

Roland Huguenin

Götz Bühler, artistiek directeur van Jazzahead!
(Foto: Joke Schot)

Het Nederlandse Jazzahead!-programma in het kort:

Donderdag 11 april

10:00 beursvloer open;

13:00 officiële opening;

Concerten: Kika Sprangers Large Ensemble en Alessandro Fongaro's Pietre.

Vrijdag 12 april

Concerten: BOI AKIH, Ben van Gelder & Reinier Baas en Guy Salamon Group;

Club Night op 35 podia (ook toegankelijk voor publiek).

Zaterdag 13 april

Brunch NL;

Concerten: Tineke Postma Aria Group, Raw Fish en Marmoucha Orchestra (slotconcert);

Galaconcert NJJO (Nationaal Jeugd Jazz Orkest) onder leiding van Maite Hontelé, met speciale gasten Ronald Sniijders en Ramón Valle (ook toegankelijk voor publiek);

Op vrijdagochtend en zaterdagmiddag presentaties rond het North Sea Jazz Festival en jazzeducatie in Nederland.

Jazzflits zal uitgebreid verslag van het evenement doen.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZSTANDARDS

HOW HIGH THE MOON

De maan is een geliefd thema in de kunst. Ook in songs uit 'The Great American Songbook' wordt deze regelmatig bezongen, zoals in 'How high the moon'. Het werd door Morgan Lewis (1906-1968) gecomponeerd voor de Broadway productie 'Two For The Show' (1940). Zonder dat men het toen bevroedde, werd hier een jazzstandard geschapen die later tot diverse muzikale hoogstandjes zou leiden.

Blijkens een opname uit 1940, met zangeres Mary Ann Mercer, was de song bedoeld als een romantische, enigszins sentimentele ballad.

Luister nu: <http://tinyurl.com/bdhy85kw>

Hoewel deze opname niet direct aan jazz doet denken, trok 'How high the moon' al snel de aandacht van jazzmusici. Reeds in 1940 maakte Benny Goodman een opname met zangeres Helen Forrest, in een arrangement van Eddie Sauter.

Luister nu: <http://tinyurl.com/4vrr857k>

Bij het grote publiek brak 'How high the moon' in 1951 door, dankzij de multi-track-opname van gitarist Les Paul en zangeres Mary Ford. Laag voor laag werden twaalf gitaarpartijen en twaalf zangpartijen door hen ingespeeld: een orkest met zangkoor. Een voor die tijd grensverleggende werkwijze. Zij scoorden er een grote hit mee.

Luister nu: <http://tinyurl.com/65hhv43u>

Op televisie-opnamen van Paul en Ford zie je op een gegeven moment de geluidsbanden meedraaien.

Kijk hier: <http://tinyurl.com/3bdce9uv>

Tallose vocalisten hebben in de loop der jaren 'How high the moon' gezongen. Een willekeurig voorbeeld is de pittige versie uit 1992 door zangeres Diana Schuur, met effectief bigband-arrangement van Alan Broadbent.

Luister nu: <http://tinyurl.com/hk4pee2h>

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Samen met zangeres Mary Ford had gitarist Les Paul een enorme hit met 'How high the moon'. (Foto: William P. Gottlieb)

De tekst van de song, geschreven door toneelschrijfster Nancy Hamilton (1908 -1985), luidt:

[A] Somewhere there's music, how faint the tune!
Somewhere there's heaven, how high the moon!

[B] There is no moon above, when love is far away too,
'Til it comes true, that you love me as I love you.

[A] Somewhere there's music, it's where you are.
Some where there's heaven, how near, how far!

[C] The darkest night would shine, if you would come to me soon.

Until you will, how still my heart, how high the moon!

In vergelijking met de sonates, suites en symfonieën in de klassieke muziek hebben songs uit 'The Great American Songbook' korte, maar krachtige, vormen en die van 'How high the moon' is ABAC. De vier onderdelen duren elk acht maten en de totale lengte is 32 maten. In een ABAC-vorm is de melodie in de zeventiende maat (midden in het stuk, om die reden wederom met [A] aangeduid) hetzelfde als in maat één. Het lijkt dus alsof het lied op die plek opnieuw aanvangt. Daarin ligt het verschil met een andere veel voorkomende song-vorm, AABA, waar je in de zeventiende maat [B] juist iets geheel anders hoort dan bij maat één. Onderdeel [B] in die vorm wordt de 'bridge' genoemd, de brug tussen de [A] gedeeltes. Een ABAC-vorm daarentegen kent geen bridge.

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

Wat maakt 'How high the moon' een aantrekkelijk vehikel voor improvisatie? Het geheim zit hem vooral in de tijdelijke modulaties (verandering van toonaard) en de spelletjes met majeur en mineur. Instrumentale versies van het stuk staan (anders dan de genoemde vocale versies) doorgaans in G majeur. De song opent dan in de hoofdtoonaard G majeur. Daarna komen we twee tijdelijke modulaties tegen, waarbij de tweede regel in F majeur begint (een hele toon lager) en de derde regel in Es majeur (nog een hele toon lager). In de slotregel van [B] ('till it comes true') komt de hoofdtoonaard G majeur weer terug.

Bladmuziek van de musical 'Two For The Show', waar 'How high the moon' onderdeel van uitmaakt.

In samenhang met de modulaties suggereren enkele frasen in de melodie een overgang van majeur en mineur. Terwijl het woordje 'music' in de eerste regel bij G majeur past (de melodienoot is een B), wordt bij het woordje 'tune', op de melodienoot Bes (een halve toon lager), de suggestie gewekt dat het vanaf dat punt in G mineur verder zal gaan. Dat is echter schijn, want het G mineur-akkoord op die plek is een overgangsakkoord om naar de volgende toonaard, F majeur, te kunnen gaan. Eenzelfde schijnbare overgang van majeur naar mineur wordt in de tweede regel herhaald (van F majeur via F mineur naar Es Majeur).

Afgezien van dit gebruik van mineur om van toonaard te veranderen wordt er in [vervolg in de rechterkolom...](#)

'How high the moon' nog op een andere manier met mineur en majeur gespeeld, om een emotionele wending in de tekst te onderstrepen. In onderdeel [B] staat het zinnetje 'love is far away too' in mineur en op de vergelijkbare plek binnen de sectie [C] staat het zinnetje 'if you would come to me soon' (met vrijwel dezelfde melodie) in majeur. Dat is een leuke compositorische vondst, waarbij eenzelfde melodische frase op twee manieren wordt 'belicht', samenhangend met de tekst. Dit is een essentieel onderdeel van deze song, omdat de componist zich heeft laten leiden door een oud (overigens niet altijd kloppend) cliché, dat mineur droevig is en majeur vrolijk.

Terzijde: voor wie geen muziektheorie kent, is er een ezelsbruggetje met betrekking tot al dat gepochel met majeur en mineur. In 'Vader Jacob' is de toonsafstand tussen de lettergrepen 'Va' en 'Ja' een grote tert (majeur). Als je 'Ja' een halve toon lager neemt, is die afstand een kleine tert (mineur).

Spielereien met toonhoogtes en akkoorden leveren een mooie uitdaging op voor jazzmusici, zowel instrumentalisten als vocalisten. Wat betreft de vocalisten is Ella Fitzgerald's uitbundige scatvocal uit 1960 een beroemd voorbeeld. Die zit vol muzikale grappen, citaten en vernuftige vondsten. En passant worden in sneltreinvaart citaten geput uit 'Poinciana', uit Ellington's 'Rocking in rhythm', uit een stuk van Charlie Parker, uit 'A tisket, a tasket', uit 'Peanut vendor' en nog veel meer. Iemand heeft ooit maar liefst vijftig (!) van dat soort citaten in deze zeven minuten durende uitvoering geteld. Volgens velen is het de ultieme scatvocal.

Luister hier: https://www.youtube.com/watch?v=iR1_k-BxhY

Net als bij diverse andere songs bestaan er over het akkoordenschema van 'How high the moon' contrafacten - alternatieve melodieën. Het meest bekend is 'Ornithology' ('vogelkunde', naar Parker's bijnaam 'Bird') van Charlie Parker en Benny Harris. Deze melodie wordt waarschijnlijk vaker gespeeld dan de originele melodie van 'How high the moon'. Haar openingsfrase is een bebop cliché geworden.

Luister hier: <https://www.youtube.com/watch?v=fsAMAIaas94>

Een minder bekend contrafact is de riff tune 'Bean at the Met' dat tenorsaxofonist Coleman Hawkins in 1944 op de plaat zette. Het riffje gaat alleen over de [A] stukjes. Op de rest van het akkoordenschema van How High The Moon wordt 'ad lib' geïmproviseerd door trompettist Roy Eldridge.

Luister hier: <https://www.youtube.com/watch?v=0e0S0iVRmeQ>

Behoorlijk ingewikkeld maakte John Coltrane het met zijn contrafact 'Satellite' (opgenomen in 1960), door het akkoordenschema met de complexe akkoordprogressies uit te breiden die als 'Coltrane changes' bekend zijn geworden. Dat levert geen eenvoudige stof op en gezwijmel bij maanlicht is hier niet aan de orde.

Luister hier: <https://www.youtube.com/watch?v=qITxskIDH58>.

We zijn hier wel erg ver verwijderd van 'How high the moon' als romantische ballade. Maar ook zonder zo'n vergaande variant heeft deze song flink wat gepeperde jazz opgeleverd.

Ruud Bergamin

Wie belangstelling heeft voor een iets uitvoeriger analyse van de muziek, kan die via [Jazzflits](#) bij mij aanvragen. Stuur gerust een e-mail naar jazzflits@gmail.com.

TERUG IN DE TIJD

BRUBECK IN AMSTERDAM 9 OKTOBER 1964

Het is een menu om je vingers bij af te likken. Om te beginnen het Dave Brubeck Quartet (20.15 uur), dan aansluitend om middernacht een 'In Memoriam Charlie Parker' met Howard McGhee (trompet), Jay Jay Johnson (trombone), Sonny Stitt (altsax), Walter Bishop Jr (piano), Tommy Potter (bas) en Kenny Clarke (drums), en als toetje het Roland Kirk Quartet met Tete Montoliu op piano. Deze drie gangen werden op vrijdagavond 9 oktober 1964 in het Concertgebouw van Amsterdam opgediend. In deze terugblik houden we het bij de eerste gang: het Dave Brubeck Quartet. Dat viertal was voor de meeste critici maar moeilijk te verteren geweest.

Brubecks komst was in 1964 ook buiten jazzkringen nieuws. Hij had met 'Take five' hoog in de hitparade gestaan – er werden uiteindelijk wereldwijd meer dan een miljoen stuks van verkocht – en was dus een heuse beroemdheid. Vandaar dat op vrijdagmiddag 9 oktober een fotograaf op Schiphol klaar stond om zijn aankomst op beeld vast te leggen. De Volkskrant publiceerde een foto van een ogenschijnlijk goed gehumeurde Brubeck – vergezeld door vrouw en zontje – in de krant van zaterdag.

Niet alleen de single, maar ook het album waar 'Take five' op stond, 'Time Out', was een 'millionseller'. Het verscheen in 1959 en wordt inmiddels als een essentieel jazzalbum beschouwd. Toendertijd kon Brubeck echter bij veel jazzcritici weinig goed doen. In Jazzflits 411 memoreerde Jeroen de Valk dat nog eens: "Ik kreeg altijd de indruk dat naast zijn verkoopcijfers ook zijn vreemde maatsoorten en zijn huidskleur werden gehanteerd als steekhoudende argumenten." Gekscherend kwalificeert De Valk de behandeling die Brubeck soms kreeg als 'zinloos geweld'. Toen hij Brubeck eind jaren negentig interviewde was die rijk, beroemd en bijna tachtig, maar de miskenning zat hem nog steeds hoog, zo merkte De Valk.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Dave Brubeck op Schiphol. (Foto: Jack de Nijs, Anefo)

Ook onder Nederlandse critici had Brubeck in 1964 niet veel bewonderaars. Om dezelfde middag nog in Het Parool te kunnen staan, schreef jazzjournalist Michiel de Ruyter in alle vroegte zijn verslag van de drie concerten. Hij opent met Dave Brubeck, die hij in één zin afserveert: "Nadat het Dave Brubeck kwartet in het avondconcert voornamelijk serieuze scherts op pop-art niveau had laten horen, begon daarna in het Amsterdamse Concertgebouw vannacht een concert met twee verschillende groepen." Let wel, De Ruyter heeft het hier over Brubecks fameuze kwartet met altsaxofonist Paul Desmond, bassist Eugene Wright en drummer Joe Morello. De 'jazzredacteur' (waarschijnlijk Ben Bunders) van het Vrije Volk is ook niet positief, maar neemt wel wat meer moeite om zijn oordeel te onderbouwen: "Dat er niets dodelijker voor een jazzmusicus is dan een commerciële succesformule vinden en eraan toegeven, liet het vlakke, glatte concert van het Dave Brubeck Kwartet gisteravond in het Amsterdamse Concertgebouw horen. De vier musici zijn volmaakt op elkaar ingespeeld en op elkaar uitgekoken. Desmond krijgt na het met veel valse nadruk gepresenteerde thema even het woord, speelt twee chorussen en doet er verder het zwijgen toe. Daarna laat Brubeck horen hoeveel noten hij wel binnen een chorus kan spelen, rolt met tien vingers driftig over de toetsen en dat alles met een blik in de ogen als ware hij Claudio Arrau. Morello is technisch een fantastisch drummer. Hij is ook de enige in het kwartet, die nog een beetje swingt. Een onbevredigend concert, amusementsmuziek, waar op zich zelf niets tegen is, met een duizelingwekkende jazzpretentie gebracht" (10 oktober 1964).

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

De Avro-televisie registreerde het concert van Brubeck. Was het dan wellicht ergernis over de camera's die de critici parten speelde? "Rollende camera's en kronkelende kabels plegen een concert geen goed te doen", lezen we in het verslag van Constant Wallagh in het Algemeen Dagblad (12 oktober 1964), maar nee, want "bij Brubeck hindert het niet. De op jazz geënte muziek van deze pseudo-Rachmaninof, -Milhaud en -Chopin achter de piano, is nu langzamerhand wel erg vervelend geworden. En wanneer men de roze toon van Paul Desmond beluistert, vraagt men zich voornamelijk af, waarom deze begaafde technicus al niet vele jaren geleden de weg van de echte jazz is opgegaan."

Paul Desmond in Amsterdam. (Foto: Nrd-H Archief; persbureau De Boer)

Theo Loevendie sprak zich eveneens ferm uit: "Het Dave Brubeck kwartet getuigde weer van zijn elke expressie ontberende muzikaal levenloze opvatting." Loevendies concertverslag stond 12 oktober in het Algemeen Handelsblad: "Het Dave Brubeck kwartet kan nu wel 5-, 7- en 9-delige maatsoorten aanwenden of zoals op dit concert voor de pauze twee drie-kwartsmaten combineren met twee vierkwartsmaten, het blijft een, soms wel interessant, verstandelijk schema van metrische mogelijkheden. De bezieling ontbreekt; van ritme is [vervolg in de rechterkolom...](#)

Drummer Joe Morello en bassist Eugene Wright op 9 oktober 1964. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

geen sprake. Dit geldt ook voor het pianospel van Brubeck zelf; een aaneenschakeling onbezielde en dus onritmische loopjes, soms culminerend in een volumineuze smakeloze aangeven van de maatindeling, de swing (waardoor een doodgewone vierkwartsmaat in jazz levend ritme wordt) is hier volkomen afwezig. Slechts bij altsaxofonist Paul Desmond, op dit concert beslist in vorm, kan men met weemoed denken aan de mogelijkheden die zijn grote melodische begaafdheid geboden zal hebben, indien zijn muzikale temperament niet in de Brubeck-clinch gelegd zou zijn."

Het kan natuurlijk zijn dat Brubeck er op 9 oktober met de pet naar gooide. Maar tijdens een televisieregistratie geef je toch je visitekaartje af? Volgens Volkskrantjournalist Henk Huurdeman had Brubeck dat inderdaad gedaan: "Hoewel het kwartet nu al jaren lang uit dezelfde musici bestaat, heeft het samenspel niets aan enthousiasme ingeboet. Na alle bonkende en gillende teengermuziek en dwaze experimenteerlust van verschillende jazzmusici, was het een groot genoegen naar de jazz van Brubeck te luisteren. Een muziek, die voor een ieder begrijpelijk is" (10 oktober 1964). En zijn collega Ton van Dijk van de Nieuwe Haarlemse Courant was eveneens met een goed gevoel huiswaarts gegaan: "Dave Brubeck stelde zeker niet teleur. Zijn jazz heeft, sinds zijn eerste optreden in 1951, een grote hoogte bereikt, wat betreft techniek en compositorische kleur. Dave Brubecks grootste voorliefde is nog altijd het spelen met maatsoorten. Voor de pauze speelde Joe Morello in zes-achtste, met de beat op twee en zes, terwijl Brubeck in 4/4 speelde met de nadruk op twee en vier. Deze bijzonder moeilijke speeltechniek heeft het kwartet goed onder de (jazz)knie en geeft een bijzonder fijne sfeer. Het 'vuurwerk' van meesterdrummer Joe Morello bracht de zaal tot laaiend enthousiasme" (12 oktober 1964).

Omdat de Avro het concert had opgenomen, konden de krantenlezers het zelf op zijn merites beoordelen, al was dat pas een jaar later. Op 15 oktober 1965 was om 20.35 uur een samenvatting van 25 minuten op Nederland 2 te zien. Daarvan staan geen beelden op YouTube. Wel van 'St Louis Blues' die in 1964 in België werd opgenomen: <http://tinyurl.com/8s25czb8>. Oordeelt u zelf...

Hans van Eeden

VARIA

Bud Powell op de hoef van een Blue Note-plaat uit 1959.

Inzamelingsactie herbegrafenis Bud Powell

Peter Pullman, de biograaf van pianist Bud Powell (1924-1966) is een inzamelingsactie gestart om Powells honderdste geboortedag, komende september, te markeren door hem te herbegraven, met een passende grafsteen, op Woodlawn cemetery, Bronx, New York. Tal van grote jazzcollega's liggen daar al, onder wie Miles Davis, Duke Ellington, Lionel Hampton, W C Handy, Coleman Hawkins, Milt Jackson, Jackie McLean, King Oliver, Max Roach en Cootie Williams. De inzamelingsactie wordt van harte aanbevolen door onder anderen oud-saxofonist Sonny Rollins, de journalisten Dan Morgenstern en Gary Giddins, en in Nederland Bert Vuijsje. Meer informatie is te vinden op <http://tinyurl.com/5bup5wm7>. Via die webpagina is doneren mogelijk.

inJazzRadio van start gegaan

Op 3 februari is bij de Concertzender de allereerste uitzending van inJazzRadio van Co de Kloet uitgezonden. Het is de opvolger van Co Live!, dat De Kloet zo'n tien jaar voor de NTR en de Concertzender maakte. In het wekelijkse programma is hedendaagse Nederlandse jazz te horen. Het zal niet alleen via de Concertzender te beluisteren zijn, maar ook onder meer als podcast beschikbaar komen. Het programma is vernoemd naar het netwerk- en showcase-evenement inJazz, dat jaarlijks in Rotterdam plaatsvindt. Luister hier naar de eerste uitzending: <http://tinyurl.com/mt4cvtb3>.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ IN BEELD

MONICA AKIHARY

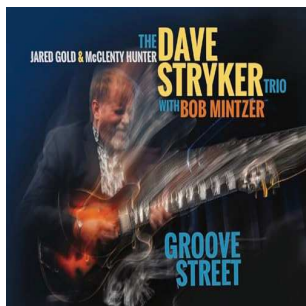

Met de Boy Edgar prijs 2023 in haar bagage nam Monica Akihary 3 februari bij Hot House in Leiden het publiek mee op een muzikale wereldreis. Van oosterse invloeden naar Afrikaanse percussie, via scat-singing tot een scheurende rockgitaar. Een reis vol tegenstelling en improvisatie in een bijzonder concert. Met Monica Akihary (zang), Niels Brouwer (gitaar), Sekou Dioubate (kora), Dodó Kis (blokfluiten), Nora Mulder (kistorgel) en Bintou Kouyate (percussion).

Marcel Schikhof (tekst en foto)

JAZZWEEK TOP DRIE

5 februari 2024

- 1 Dave Stryker Trio with Bob Mintzer**
Groove Street
(Strikezone)
- 2 Emmet Cohen ft. Houston Person**
Masters Legacy Series Vol. 5
(Bandstand Presents)
- 3 The Flying Horse Big Band**
Message from The Flying Horse Big Band
(Flying Horse)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Ralf Jacobs, Peter J. Kortzen, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 februari 2024

Ivan Shelekhov, Meloport:

IHOR TSYMBROVSKY

Come, Angel (Kontakt Audio)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

LEVITATION ORCHESTRA

Illusions & Realities (Gearbox Records)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

MARCAL BALLINSKI TRIO

Opalenizna i Wiatr (Eigen Beheer)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

MOŹDŹER, DANIELSSON, FRESCO & HOLLAND BAROQUE

Just Ignore It (Outside Music)

Mike Flynn, Jazzwise:

BLINKER AND MOSES

Feeding The Machine (Gearbox Records)

Anna Filipieva, Jazz.Ru:

TONY KARAPETYAN TRIO FEAT. SEBASTIAN STUDNIZKY

Point Of View (Jazzist)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

ANDREW CYRILLE/WILLIAM PARKER/ENRICO RAVA

2 Blues For Cecil (TUM Records)

Christine Stephan, Jazzthetik:

UMO HEISINKI JAZZ ORCHESTRA & ED PARTYKA

Last Dance (In-Akustik)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

PAMINA BEROFF

Sides (Jazz Eleven)

Henning Bolte, Written in Music:

ALEXANDER HAWKINS MIRROR CANON

Break A Vase (Intakt Records CD)

Sebastian Scotney, LondonJazz News:

KIT DOWNES, PETTER ELDH, JAMES MADDREN

Vermillion (ECM)

Patrik Sandberg, Jazz:

ARILD ANDERSEN

Molde Concert (ECM)

Cim Meyer, Jazz Special:

GIOVANNI CIGUI

Rock (Auand)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

SONDRE FERSTAD

Snirkelsongar (Øra fonogram)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

KIT DOWNES, PETTER ELDH, JAMES MADDREN

Vermillion (ECM)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

DIETER ILG

Dedication (ACT)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

BENEDICTE MAURSETH

Hárr (Hubro Music)

Yves Tassin, JazzMania:

DANIEL GARCIA

Via De La Plata (ACT)

Jos Demol, jazzhalo.be:

ATZKO KOHASHI & TONY OVERWATER

Crescent (Challenge Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.